

Københavns Byret

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 26. november 2018 i sag nr. BS 26B-5311/2017:

Forbund C
Amaliegade 33B, 2. 1256 København K
og
Forening B
(Gje Strandvejen 58, 4. 2900 Hellerup
mod
Ankestyrelsen Teglholmsgade 3
2450 København SV

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen vedrører spørgsmålet om modregning i medfør af arbejdsskadesforsikringslovens § 29, stk. 2 vedrørende en i Filipinerne udbetalt POEA kompensation, og erstatning for erhvervsevnetab udbetalt efter arbejdsskadesikringsloven

Sagsøgernes påstand er:

Ankestyrelsen tilpligtes at anerkende, at Ankestyrelsens afgørelse af 28. juli 2016 er ugyldig, da Ankestyrelsen burde have truffet afgørelse om, at Forbund C skulle have udbetalt et beløb svarende til USD 10.075,00 til Forening B som arbejdsgivers forsikringselskab.

Sagsøgte påstand er

Frifindelse.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2.

Den filippinske sømand A var ansat på et dansk indregistreret skib tilhørende den danske rederi D. Den 19. september 2010 var han udsat for en skade.

Som følge af skaden bestemt en filippinsk appeldomstol den 28. februar 2011, at A havde krav på kompensation vedrørende "sit tab af evnen til at erhverve indkomst". Beløbet, den såkaldte POEA kompensation, udgjorde 10.075,00 USD, hvilket beløb det sagsøgende forsikringsselskab, som for forsikrer for rederiet D, udbetalte den 29. september 2014.

Ved Østre Landsrets ankedom af 4. november 2014 blev A tilkendt erhvervsevnetabserstatning på 85% i ASL kompensation, beløbet skulle være udbetalt af rederi D's arbejdsskadeforsikringsselskab Forbund C. Forening D anmodede derfor Forbund C om at godtgøre Forening B for udbetaling af 10.075, 00 USD, som de havde udbetalt i POEA kompensation.

Spørgsmålet om modregning af POEA kompensationen og erhvervsevnetabserstatningen har været indbragt for Arbejdsskadestyrelsen, der i en afgørelse af 13. maj 2015 skrev

"Med udgangspunkt i en konkret sag om en filippinsk sømand, som kom til skade under arbejde på et dansk skib, har De på vegne af Forbund C stillet et generelt spørgsmål, om hvorvidt det er i overensstemmelse med lov om arbejdsskadesikring § 29, stk. 2, at Forbund C udbetaler skyldige erstatningsbeløb til et filippinsk forsikringsselskab, hvori rederen har tegnet forsikring i henhold til filippinsk lovgivning.

Beløbene udbetales som refusion for ydelser, som forsikringsselskabet har udbetalt til tilskadekomne i anledning af en arbejdsulykke.

...

Arbejdsskadestyrelsen/Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har på grundlag af de modtagne oplysninger og bemærkninger fra advokatfirma F og fra virksomhed G vurderet, at det vil være i strid med lov om arbejdsskadesikring, hvis Forbund C udbetaler noget beløb, som tilskadekomne måtte have været berettiget til efter loven, til det filippinske forsikringsselskab, hvori rederen har tegnet forsikring i medfør af filippinsk lovgivning.

Afgørelsen er truffet i henhold til § 29, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring.

...

Arbejdsskadestyrelsen/ Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har lagt vægt på, at den forsikring, som en reder skal tegne i medfør af filippinsk lovgivning er en ulykkesforsikring, som tegnes for hver enkelt søfarende på dennes navn.

Arbejdsskadestyrelsen/ Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har tillige lagt vægt på, at den filippinske forsikringsordning er beskrevet i den kollektive overenskomst som en tillæggsforsikring, der supplerer erstatningsydelserne fra den danske arbejdsskadesikring og først kommer til udbetaling, når erstatningsydelserne fra arbejdsskadesikringen er bestemt.

Forsikringen er desuden begrænset til fastsatte beløb, og der sker fratræk af erstatningsydelse fra den danske arbejdsskadesikring, førend ydelserne fra den filippinske forsikring kommer til udbetaling.

Den filippinske forsikring er efter Arbejdsskadestyrelsens/ Arbejdsmarkedets Erhvervssikring's opfattelse en aftaleforsikring med summa-ydelser, som skal imødekomme rederens kontraktforpligtelser og ikke en ansvarsforsikring af den art, som der henvises til i § 29, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring.

Det er desuden ikke muligt at foretage den opgørelse af erstatningskravet post for post, som er forudsat i lovens § 29, stk. 2, og som er en betingelse for anvendelsen af reglen, idet ydelserne fra den filippinske forsikring ikke modsvarer ydelserne efter lov om arbejdsskadesikring.

..."

Sagen blev indbragt for Ankestyrelsen, der i afgørelse af 28. juli 2016 kom til samme resultat, idet de anførte, at der ikke kan foretages modregning.

Der hedder bl.a. i afgørelsen:

"

Vi har lagt vægt på, at det er i strid med lov om arbejdsskadesikring § 29, stk. 2, når Forbund C udbetaler beløb, som tilskadekomne er berettiget til efter arbejdsskadesikringsloven, til det filippinske forsikringselskab, hvori der er tegnet forsikring i medfør af filippinsk lovgivning.

Vi har herunder lagt vægt på, at betingelserne for modregning ikke er opfyldt.

Det er indgået i vores vurdering, at den forsikring, som rederen kan tegne er en ulykkesforsikring til dækning for personskade, og som erstatter skade med fastsatte beløb. Vi er enig med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (tidligere Arbejdsskadestyrelsen) i, at der er tale om en summaforsikring, der netop er karakteriseret ved, at selskabet skal udbetale en aftalt forsikringssum ved forsikringsbegivenhedens indtræden, uanset om der kan påvises et økonomisk tab.

I modsætning hertil er erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven tabsafhængig.

Det er således ikke tale om ydelser, der vedrører samme erstatningsart, hvilket er en forudsætning for modregning, og der kan ikke foretages en opgørelse af den udbetalte erstatning post for post. Kompensationen efter de filippinske regler for "permanent total or partial disability" kan efter vores vurdering ikke sammenlignes med erstatning for tab af erhvervsevne, der erstatter den tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde. Der er tale om et økonomisk kriterium, og den medicinske følge af skaden

har ikke selvstændig indflydelse på spørgsmålet om, hvorvidt der tilkommer tilskadekomne erstatning for tab af erhvervsevne.

..."

Forklaringer

Der er under sagen afgivet forklaring af Vidne 1, Vidne 2 og Vidne 3.

Vidne 1 har forklaret, at han blev ansat i 1998 og herefter udnævnt til økonomichef og siden til direktør. Sagsøger er en forsikringsforening, og medlemmerne tegner bl.a. lovpligtige arbejdsskadeforsikringer hos sagsøger. Disse forsikringer udgør 99,5 % af virksomheden.

I følge deres vedtægter er alle danske rederier medlemmer af sagsøger. De har ca. 15.-16.000 mennesker ansat og får ca. 600 skadeanmeldelser om året. Alle nationaliteter er repræsenteret, heraf er 60 fra Danmark og 20 fra Filippinerne, og resten er fra andre lande.

Forsikringen dækker alle ansatte på danske skibe. De udbetaler ca. 40 mio. kr. i ASL kompensation i år. Arbejdsgiver skal anmelde skaden til dem, som de videresender til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, og hvis de enige i afgørelsen, så eksekvere de den. Hvis de er uenige, anker de, hvad enten afgørelsen er til fordel eller ulempe for skadelidte.

De har anlagt denne sag, fordi der med Ankestyrelsens afgørelse er skabt en dobbeltudbetalings adgang i visse situationer. Problemstillingen i nærværende sag begyndte i 00'erne. De nåede frem til, at de ikke kunne modregne. Men de ændrede holdning i 2010, hvor et ASL krav udbetalt til dem i en sag vedrørende en dansk sømand, hvor rederiet havde fraskrevet sig ansvaret. De var nødt til at sende spørgsmålet videre til Arbejdsskadestyrelsen, der i 2012 kom til det resultat, at de skulle betale med frigørende virkning til arbejdsgiverens forsikringsselskab og ikke til forsikringstager. De ankede spørgsmålet om, til hvem de kunne udbetale med frigørende virkning, og der gav Arbejdsskadestyrelsens dem medhold.

De talte med deres medlemmer om, at det nu var situationen.

Skadelidte A har fået en kompensation på 15%, og beløbet er udbetalt af sagsøger. De har udbetalt knap 750.000 kr. i erhvervsevnetaberstatning. . Hans erhvervsevnetab er fastsat til 85 procent, og de udbetaler 3.100 kr. om måneden, indtil han kan gå på pension.

Hvis de får medhold i dag, vil de ikke kræve pengene tilbage fra A. Det får kun betydning for de fremtidige sager.

Når de har med filippinske forhold at gøre, er der i alle tilfælde en POEA kompensation, som de ønsker modregnet.

En P&I -klub er et ansvarsforsikringselskab, som rederierne anvender.

De har til hr. A udbetalt 100.000 kr. i godtgørelse for varigt mén, og 750.000 kr. i erhvervsevnetabs erstatning. Hvis de 100.000 kr. var kommet til udbetaling før POEA kompensationen, ville de have modregnet på Filippinerne.

Vidne 2 har forklaret, at hun blev ansat hos Forening B i 2015. Hun er head of claims, chef for skadebehandlingsafdelingen. De er en P&I-klub, der er en gensidig assuranceforening, der er baseret på et nonprofitprincip. De skal dække skader og omkostninger af de indbetalte forsikringspræmier. Det skal helst balancere over en årrække. Et eventuelt overskydende beløb udbetales.

En P&I forsikring er en særlig forsikring, der understøtter rederibranchen og dækker pligt til godtgørelse, som led i deres skibsdrift. De dækker skader på lasten, forureningsskader og/eller skader på besætningen. De dækker også som sekundærforsikring.

Denne sag handler om POEA kompensation, som de også dækker. Det gør de, fordi det er en del af forsikringsprodukterne. De har kontor i Hongkong, New York, Norge og i Hamborg.

Der er mange af deres medlemmer, der har filippinske sømænd på deres skibe svarende til 25%. De har kendskab til den samme problemstilling.

De er involveret i POEA udbetalingerne, de følger dem fra anmeldelsen til afslutning ved dom på Filippinerne. De har to medarbejderne, der alene beskæftiger sig med dette. POEA kompensationerne udbetales tit. I de tre år, hvor hun har været ansat, er det sådan, at afgørelsen på Filippinerne kommer først, men hvis sagsbehandlingen trækker ud på Filippinerne, tillades det faktisk, at der sker modregning.

Når der kommer en afgørelse fra Filippinerne, der ligger før i tid, og så kan den fuldbyrdes, og så beder rederierne dem udbetale.

Dobbeltkompensationen belaster kontingentet svarende til de skader, der er anmeldt. Der er nogle gange en selvrisiko, der er så høj, at betalingen er en egenbetaling, og en eventuel modregning vil gå tilbage til rederiet.

POEA er en forsikring, der dokumenteres ved sømandens ansættelseskontrakt, hvor der er en CBA, der hviler på POEA. Forsikringen hos dem er en samlet pakke, og man kan ikke vælge fra. Det beror på en aftale mellem forsikringselskabet og rederiet, der er 13 P&I-klubber som vidnets. 95% af verdensflåden er forsikret i en P&I-klub. Når der kommer et eksigibelt krav, vil det blive sendt fra Rederiet. Det er vidne 2's opfattelse, er der er sket kompensation for erhvervsevnetab. Hun ser ikke på de konkrete sager, og det hun ved, er som leder af afdelingen, hun deltager ikke i sagsbehandlingen.

Vidne 3 har forklaret, at hun er direktør hos Forening H med ansvar for overenskomstforhold. Forening H er en erhvervsorganisation bestående af danske rederier. Der er en kollektiv overenskomst med den filippinske fagforening I, og den repræsenterer menige såvel som officerer.

Den første overenskomst kom i forlængelse af DISlovens vedtagelse i 1999. Reglen om modregningsret blev indført i 2008. CBA bliver forhandlet hver 2-3 år. Den seneste er tre årig. Den blev sidst forhandlet i 2016 og skal forhandles igen i 2019. Forhandlingerne foregår som i Danmark, men i Manilla med repræsentanter fra parterne. Der er en repræsentant fra rederierne og en fra fagforbund J, de sidder med som bisidder. Hun deltager også. Dobbeltkompensationsproblematikken er blevet drøftet. De har aftalt, at POEA udbetalingerne afventer den danske udbetaling, fordi så kan der modregnes, men de danske myndigheder er meget lang tid om det, og så kommer POEA afgørelserne først.

De har oplyst, at de vil lave om på praksis. De går ikke efter dobbelterstatning. Herefter skal de filippinske sømænd modtage den højeste forsikringssum, hvad enten det nu er POEA eller et dansk selskab, men de skal ikke have begge dele. Fagforbund J skriver som bisiddere under på aftalen.

Cirkulæreskrivelsen fra 2016 bliver normalt udsendt efter forhandlingerne, så medlemmerne kan iagttage de nye regler, og der også en regulering af hyren. Protokollatet indeholder de forhold, de er blevet enige om, og efterfølgende bliver det skrevet ind i overenskomsterne. Aftalerne i artikel 10 binder hverken dem eller landenes lovgivere.

Der er en bekendtgørelse om sygedagpenge for den filippinske sømand, som de får udbetalt, så længe deres sag behandles.

En filippinske sømand ansættes gennem et bemandingskontor. De lokale myndigheder påser, at den lovgivning, som gælder, bliver iagttaget, og det skal fremgå af ansættelseskontrakten, herunder at POEA reglerne gælder. Der er en henvisning hertil og til overenskomsten.

Bestemmelserne om dobbeltkompensation har betydning for, at det danske flag er konkurrencedygtigt, men det de prøver at sikre, at der ikke skal udbetales dobbelt forsikring.

Temaet i nærværende sag har været rejst over for beskæftigelsesministeren. Men der er kun blevet holdt et møde, og embedsmændene ville se nærmere på det. De er ved at nedsætte en tværfaglige arbejdsgruppe. De har bedt om, at der sker en ændring af arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 2., men på et mere overordnet plan. Men vidnet har nævnt det under trepartsforhandlingerne, men her er arbejdsmarkedets parter enige, og så fører det ikke til noget. Der er ikke vedtaget noget relevant endnu.

Skrivelsen af 22. marts 2016 angiver, at de ikke har drøftet om POEA reglerne vedrører arbejdsskader eller anden skade. POEA reglerne indeholder ikke forskellige udbetalinger, det er nærmest en lønsum.

Parternes synspunkter:

Sagsøgeren har i sit påstandsdokument af 15. oktober 2018 gjort gældende, "...

at Forbund C og Forening B gør som hovedanbringender gældende, at ASL § 29, stk. 2 og/eller dennes analogi finder anvendelse i nærværende sag, at betingelserne i ASL § 29, stk. 2, er opfyldt, da både POEA-kompensationen og ASL-kompensationen har til formål at kompensere det samme tab hos skadelidte, at domstolene ikke bør tillade en retstilstand, hvor filippinske sømænd, der arbejder ombord på danske skibe, bliver vilkårligt forskelsbehandlet, og at dobbeltforsørgelsesprincippet også fører til, at der skal tillades modregning i nærværende sag, jf. nærmere i det nedenstående:

- 1 ASL § 29, stk. 2 og/eller dennes analogi finder anvendelse i nærværende sag
 - 1.1 ASL 29, stk. 2, skal fortolkes i overensstemmelse med dens formål om at undgå dobbeltkompensation

Det fremgår direkte af forarbejderne til ASL § 29, stk. 2, at "[b]estemmelsens sigte er undgåelse af dobbeltkompensation", og bestemmelsen skal fortolkes herefter.

Tidligere praksis viser, at ASL § 29, stk. 2, fortolkes i overensstemmelse med formålet om at undgå dobbeltkompensation, og bestemmelsen er således tidligere blevet anvendt til modregning, selvom den konkrete modregning umiddelbart synes at være imod selve ordlyden af bestemmelsen. Der kan i denne forbindelse henvises til blandt andet AES' afgørelse af 29. november 2012, AES' notat af 5. november 2012 i sag 0030348-0137/01/60/A samt Ankestyrelsens afgørelse af 16. oktober 2014 i sag 2014-5014-49036 (disse afgørelser såvel som nedennævnte afgørelser, domme, lovbestemmelser, forarbejder, litteratur mv. medtages i parternes fælles materialesamling).

Der henvises i øvrigt generelt til teori og praksis vedrørende formålsfortolkning, herunder U.2001.2038H.

- 1.2 Såfremt ALS § 29, stk. 2, ikke fortolkes i overensstemmelse med sit formål, vil det medføre uvilkårlig forskelsbehandling mellem filippinske sømænd ombord på danske skibe

I nærværende sag har A som nævnt modtaget POEAKompensation før ASL-kompensation, men i den omvendte situation, hvor en filippinsk sømand måtte have modtaget ASLkompensation før POEA-kompensationen, tillades det på Filippinerne, at ASL-kompensationen modregnes i POEAKompensationen. Denne modregningsadgang er tillige anerkendt og fastslået af Østre Landsret i dom af 16. september 2004 i sag B1052-04 (og Retten i Svendborgs dom af 16. marts 2004 i samme sag (BS 1683/2002)).

Såfremt Retten ikke måtte give forbund C og Forening B medhold i nærværende sag, vil det medføre en retstilstand, hvor den filippinske sømands kompensation for en arbejdsskade bliver fuldstændig vilkårlig alt efter, hvilken kompensation der tidsmæssigt kommer til udbetaling først. Dette betyder således, at der vil ske en vilkårlig forskelsbehandling af de filippinske sømænd, der arbejder ombord på de danske skibe.

- 1.3 Såfremt ASL § 29, stk. 2, ikke fortolkes i overensstemmelse med sit formål om at undgå dobbeltkompensation, vil Danmark blive mindre attraktiv som flagstat, hvilket er i strid med lovgivers hensigt.

Lovgiver har stor fokus på at sikre, at Danmark skal være en attraktiv flagstat, og lovgiver er således i gang med et omfattende arbejde med at sikre, at den danske lovgivning ikke indeholder bestemmelser, der påfører unødvendige udgifter for ejere af skibe, der er registreret under dansk flag.

Såfremt Retten ikke finder grundlag for at statuere, at der kan ske modregning i nærværende sag, vil Danmark være det eneste land, der tillader dobbeltkompensation for arbejdsskader, hvilket uvægerligt – og i strid med lovens formål og lovgivers intention - vil påføre danske redere unødige omkostninger til dobbeltforsikring.

Der henvises i den forbindelse blandt andet til Vækstteamet for Det Blå Danmarks anbefalingsrapport af 21. april 2017 (bilag B3) den norske lovgivning på området (fejlagtig fremlagt som bilag 6, og bilaget vil blive ombilageret til bilag 8) og den svenske lovgivning på området (bilag 7).

Også af denne grund bør ASL § 29, stk. 2, fortolkes i overensstemmelse med sit formål om at undgå dobbeltkompensation.

- 1.4 Danmark har pligt til at fortolke sin lovgivning i overensstemmelse med EU-lovgivningen, og også af den grund bør ASL § 29, stk. 2, fortolkes således, at den gives adgang til modregning af ydelser, der er en konsekvens af lovgivning i to forskellige lande
- De danske regler om arbejdsskadesikring (herunder ASL) falder ind under et område, der er reguleret af EU-regler. Danmark har en generel pligt til at fortolke sin lovgivning i overensstemmelse med EU-lovgivningen, og denne pligt gælder, uanset om den pågældende danske regel har taget sigte på at gennemføre et direktiv, eller om den pågældende danske regel er ældre end den relevante EU-lovgivning. Enhver national regel skal således fortolkes i overensstemmelse med alle typer EU-regler. Der henvises blandt andet til EU-Domstolens dom af 24. januar 2012 i C-282/10 (Dominguez), præmis 24, og Landsretsdommer Niels Fenger, i ”EU-rettens påvirkning af dansk forvaltningsret”, 3. udgave (2018), s. 60-61.

Pligten til EU-konform lovfortolkning gælder således generelt, og dansk lovgivning kan ikke fortolkes vilkårligt alt efter hvilke nationaliteter, der er involveret i en konkret sag. Ankestyrelsen kan således ikke vælge at

undlade at fortolke arbejdsskadesikringsloven EU-konformt, blot fordi A ikke er statsborger i en EU-medlemsstat.

Den relevante EU-lovgivning i denne sag er Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (særligt betragtning 5 og 12 samt artikel 5). Denne forordning foreskriver, at der skal ske koordinering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende sociale sikringsordninger, og at regler, der vedrører sociale sikringsordninger, skal finde anvendelse på tilsvarende ydelser, der er erhvervet i henhold til lovgivningen i en anden medlemsstat.

Ligeledes foreskriver forordningen, at der skal ske ligebehandling af samtlige berørte personer, og at det skal sikres, at princippet om ligestilling af forhold eller begivenheder ikke fører til objektivt urimelige resultater eller til kumulation af ydelser af samme art for samme periode. Alle disse principper fører i nærværende sag til, at der bør tillades modregning.

Også af denne grund bør ASL § 29, stk. 2, fortolkes i overensstemmelse med sit formål om at undgå dobbeltkompensation, når dobbeltkompensationen er en konsekvens af to landes forskellige lovgivning vedrørende sociale sikringsordninger.

2 Betingelsen i ASL § 29, stk. 2, om, at kravene skal være ”af samme art” er opfyldt

Kompensation, der opgøres efter regelsæt fra to forskellige lande, vil af naturlige årsager ikke være identiske. Det afgørende for anvendelsen af ASL § 29, stk. 2, er, hvorvidt kompensationerne, der søges modregnet, er af ”samme art”, og dermed hvorvidt begge kompensationer er fastsat for at kompensere arbejdstageren for konsekvenserne af den samme arbejdsskade.

Det faktum, at størrelsen på kompensationerne opgøres forskelligt efter ASL-reglerne og POEA-reglerne, har derfor ikke nogen betydning.

Allerede fordi både POEA-kompensationen og ASL-kompensationen er lovpligtige sociale sikringsordninger, der har til formål at kompensere arbejdstageren for den samme arbejdsskade, er betingelsen om ”samme art” opfyldt.

2.1 Østre Landsrets dom af 16. september 2004 i sag B-1052-04 viser, at beregningen af de forskellige kompensationer ikke er relevant for spørgsmålet om modregning, men at det afgørende er, hvilket tab der søges kompenseret

I Østre Landsrets dom af 16. september 2004 i sag B-1052-04 tillod Østre Landsret, at en udbetalt ASL-kompensation i anledning af en arbejdstagers død blev modregnet i en efterfølgende POEA-kompensation, der ligeledes kom til udbetaling på baggrund af den samme arbejdstagers død.

I sagen bestod ASL-kompensationen af både et tabsafhængigt og et tabsafhængigt beløb, og Østre Landsret tillod, at begge beløb kunne

modregnes ved udbetalingen af POEA-kompensationen, således at der alene skulle udbetales POEA-kompensation med et beløb, der oversteg de to kompensationer modtaget efter ASL. Ankestyrelsens anbringende om, at det er afgørende for modregning, om tabene opgøres tabsafhængigt eller tabsuafhængigt, er således afvist af Østre Landsret (og Forbund C og Forening B bestrider i øvrigt, at POEA-kompensationen ikke kan anses for tabsafhængigt).

2.2 POEA-kompensationen kompenserer det samme tab som ASL-kompensationen for erhvervsevnetab
POEA-kompensationens størrelse bliver fastsat på baggrund af arbejdsskadens formodede påvirkning på arbejdstagerens indtjeningsevne, og ”graden” af den skadelidtes ”varige erhvervsudygtighed” bliver vurderet og fastsat af en læge. Allerede af den grund er POEA-kompensationen af ”samme art” som ASL-kompensationen for erhvervsevnetab.

Derudover fremgår det tydeligt af retspraksis fra Filippinerne, at POEA-kompensationen netop er fastsat for at dække arbejdstagerens erhvervsevnetab. Der henvises til den fremlagte retspraksis fra Filippinerne (bilag 3, 5 og 6), herunder Court of Appeals afgørelse i As egen sag (bilag 3) (parternes fælles oversættelse):

”erhvervsudygtighed har en nøje tilknytning til arbejdstagerens evne til at erhverve indkomst, og det, der bliver kompenseret, er ikke hans skade eller sygdom, men hans manglende evne til at arbejde, resulterende i forringelse af hans evne til at erhverve indkomst. Med andre ord skal erhvervsudygtighed forstås mindre i sin medicinske betydning, og mere som tab af evne til at erhverve indkomst.” [vores understregning]

2.3 Det har i øvrigt aldrig været hensigten med de filippinske regler, at der skulle kunne ske dobbeltkompensation
POEA-kompensationen er fastsat som en minimumssikring af filippinske sømænd, der arbejder ombord på udenlandske skib. Da der er tale om en minimumssikring, tillader reglerne (som nævnt ovenfor), at udenlandske erstatninger kan modregnes i POEA-kompensationen. Det har således aldrig været hensigten med de filippinske regler, at de filippinske sømænd både skal modtage POEA-kompensation samt en eventuel kompensation efter udenlandske regler.

Dette fremgår i øvrigt også direkte af den kollektive overenskomst (”CBA”) mellem det filippinske sømandsforbund (”fagforening I”) og Forening H, der som nævnt er registreret og godkendt af de filippinske myndigheder, som opfyldende kravene i POEA-reglerne. Der henvises til CBA’ens artikel 10 (bilag 4):

”Ved udmåling af kompensationer efter POEA Reglerne, skal alle ydelser efter den danske arbejdsskadesikringslov modregnes.”

3 Det ulovbestemte dobbeltforsørgelseprincip fører også til, at der skal tillades modregning i nærværende sag

Princippet om dobbeltforsørgelse er et generelt socialretligt princip, der har samme formål som ASL § 29, stk. 2 – netop at sikre, at der ikke sker dobbeltkompensation. I tilfælde af dobbeltforsørgelse sikrer princippet således ulovbestemt hjemmel til, at der skal ske tilbagebetaling af ydelser.

Dobbeltforsørgelse er blandt andet defineret af ombudsmanden (FOB2001.78):

”Dobbeltforsørgelse antages at foreligge, hvis flere ydelser kommer til udbetaling som en direkte følge af den samme begivenhed, hvis ydelserne dækker den samme tidsmæssige periode, og hvis ydelserne må antages at dække samme behov eller formål.”

I den nærværende sag er alle disse tre betingelser opfyldt. Både POEA-kompensationen og ASL-kompensationen er kommet ”til udbetaling som en direkte følge af den samme begivenhed” (arbejdsskaden), POEA-kompensationen og ASL-kompensationen dækker ”den samme tidsmæssige periode”, og ydelserne har netop til hensigt at ”dække samme behov eller formål”.

Der henvises i øvrigt til generel retspraksis og teori om dobbeltforsørgelsesprincippet, herunder U.2003.1075V.

...”

Sagsøgte har i sit sammenfattende processkrift af 15. oktober 2018 gjort gældende,

”...

det gældende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte sagsøgtes afgørelse af 28. juli 2016 (bilag 1). Afgørelsen er ikke behæftet med mangler, og der er ikke fremkommet nye oplysninger, som kan føre til en ændret vurdering.

Sagsøgte har med rette afgjort, at betingelserne for modregning i arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 2, ikke er opfyldt.

Det følger af bestemmelsen, at den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsskadeforsikringsselskabet for så vidt angår erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.

Det fremgår af forarbejderne som citeret i Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 13. maj 2015 (bilag 2), at ”erstatningskravet og erstatningsforpligtelsen skal vedrøre samme erstatningsart (erhvervsevnetabserstatning contra erhvervsevnetabserstatning, mén godtgørelse contra mén godtgørelse osv.)”. Det er således ikke tilstrækkeligt, at en erstatning udløses som følge af samme arbejdsskade.

Det bestrides, at det beløb, Forening B var forpligtet til at udbetale tilskadekomne som POEA-kompensation, er af samme art som en ydelse efter den danske arbejdsskadesikringslov, jf. lovens kapitel 4. Når ydelserne ikke er af samme art, kan der hverken foreligge dobbeltkompensation eller dobbeltforsørgelse.

Det gøres gældende, at bedømmelsen af rækkevidden af fremmed ret har karakter af "faktum", dvs. at det er undergivet en bevisvurdering. Det gøres gældende, at sagsøger har bevisbyrden for, at det filippinske regelsæt skal forstås således, at erstatningen er af samme art som arbejdsskadesikringslovens regler om erstatning for tab af erhvervsevne. Det gøres endvidere gældende, at sagsøger ikke har ført dette bevis og dermed ikke har tilvejebragt et grundlag for at tilsidesætte Ankestyrelsens afgørelse.

POEA-ordningen er en kompensationsordning, der dækkes af en forsikring, som tegnes af rederen til sikring af arbejderen. Ordningen kan sammenlignes med en ulykkesforsikring, hvor nærmere beskrevne forhold udløser udbetaling, uden at der (nødvendigvis) skal påvises et tab. Der er således rettelig tale om en summaforsikring, som er karakteriseret ved, at selskabet skal udbetale en aftalt forsikringssum ved den pågældende forsikringsbegivenheds indtræden, uanset om der kan påvises et økonomisk tab. Dette står i modsætning til skadelidtes erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringslovens § 17, der er tabsafhængigt, jf. bestemmelsens kriterier.

At POEA-ordningen ikke er en kompensationsordning, der beror på en konstatering af et erhvervsevnetab ud fra en hidtidig årsløn og en fremtid indtjening, illustreres af den som bilag 3 fremlagte dom af 4. oktober 2013 fra den filippinske Court of Appeals, Third Division, Manila, i en sag mellem K og bl.a. Rederi D.

Det fremgår således af dommen, at kompensation for "disability" ydes baseret på varigheden af en tilskadekommens (fuldstændige) uarbejdsdygtighed, således at "total disability" er "temporary", hvis den har en varighed af mindre end 120 dage og "permanent" hvis den udstrækker sig til mere end 120 dage (eller efter omstændighederne 240 dage). Hvis "disability" under disse omstændigheder skulle svare til erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven, ville det indebære, at en tilskadekommen skulle tilkendes erstatning for 100 % erhvervsevnetab, hvis han efter en skade var ude af stand til arbejde i 120 (eller 240) dage. En sådan fortolkning savner et hvert holdepunkt i dansk ret.

Hertil kommer, at erhvervsudygtigheden i POEA-ordningen fastsættes af en læge ud fra en graderingsskala fra 1-14, hvor Ks tilfælde blev henført til grad 10 ud fra følgende observation (bilag 3, side 4 for oven): "Loss of grasping power for small objects between the fold of the finger of one hand." Denne konstatering udløste en kompensation på USD 10.075, uden at der herved blev taget hensyn til Ks hidtidige eller skønnede

fremtidige indkomst, hans alder, mulighed for rehabilitering osv. At ordningen har til formål at kompensere for erhvervsudygtighed er ikke nok til at sidestille ordningen med erstatning for erhvervsevnetab. De fleste ulykkesforsikringer kan siges at have samme formål, selv om der er tale om summaforsikringer.

Idet der henvises til ovenstående om ordningens karakter af en summaforsikring bemærkes supplerende, at som ordningen er beskrevet i den filippinske dom, kan den eventuelt have visse lighedspunkter med erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i dansk ret, selv om den som anført ikke er afhængig af opgørelse af et specifikt tab. Tabt arbejdsfortjeneste erstattes imidlertid ikke efter arbejdsskadesikringsloven. Kompensationen efter det filippinske regelsæt synes som nævnt at afhænge af en invaliditetsgrad, der måske er beslægtet med godtgørelse for varigt mén, selv om kravet til varighed er meget forskelligt.

Ankestyrelsen er ikke enig i, at en indretning af det filippinske system for – ifølge sagsøgerne – at tilgodese en hurtig afklaring, som medfører, at POEAKompensationen i visse tilfælde kommer til udbetaling først, i sig selv kan medføre, at der er adgang til modregning efter ASL § 29, stk. 2 i nærværende sag. Dette spørgsmål beror som anført alene på ydelsernes karakter.

Det gøres gældende, at de synspunkter, der er anført af biintervenienten Forening H og gentaget af sagsøger i processkrift I af 21. september 2018, ikke kan påvirke fortolkningen af arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 2, idet de snarere er af interesse i forbindelse med en lovændring.

Det bestrides, at EU-retten har nogen relevans i den foreliggende sag, der angår forholdene for personer, der ikke er borgere i en medlemsstat. Der gælder ikke på beskæftigelsesområdet noget generelt ligebehandlingsprincip, jf. i øvrigt oplysningen i bilag 6.

Den af sagsøgerne påberåbte dom af 16. september 2004 i Østre Landsrets sag B-1052-04 vedrørte et krav i anledning af en sikrets død, hvorfor ydelsen var af samme art som overgangsbeløb efter arbejdsskadesikringslovens § 19 (dengang § 35).

De i stævningen påberåbte domme FED.2014.5Ø og FED.2014.14Ø kan ikke begrunde et andet resultat i denne sag, da der i begge domme er tale om ydelser af samme art som efter arbejdsskadesikringsloven (erstatning for tab af erhvervsevne). Det gør derfor ingen forskel, at udbetalingerne fulgte af en frivillig udvidelse af lovens dækningsområde.

..."

Rettens begrundelse og afgørelse

Ifølge Arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 2 kan der ske modregning af poster af samme art.

POEA kompensationen udbetales efter et i et skema fastlagt beløb, der er afhængig af, hvilken skade arbejdstageren har pådraget sig, medens erhvervsevnetabserstatningen efter Arbejdsskadesikringsloven § 17 fastsættes efter den pågældendes evne til at skaffe sig indtjening ved arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning.

Retten finder herefter ikke, at sagsøgerne har godtgjort, at der er tale om poster af samme art.

Retten har herved lagt vægt på, at udbetaling af erstatning efter Arbejdsskadesikringsloven fastsættes efter det konkrete økonomiske tab, som den erstatningssøgende har lidt eller vil komme til at lide, mens POEA kompensationen fastlægges efter om varigheden af arbejdsudygtighed har oversteget 120 dage, og efter et skema udfra en af en læge forinden foretaget vurdering af skaden. Der er således ikke tale om en kompensation, der udbetales efter en konkret vurdering af den skadelidtes fremtidige økonomiske tab, men om et i forvejen fastsat beløb relaterende sig til skaden, og om den tidsmæssige udstrækning af erhvervsudygtigheden overstiger 120 dage.

Sagsøgte vil derfor været at frifinde for den af sagsøgerne nedlagte påstand.

Efter sagens forløb og udfald findes sagsøger at burde betale sagens omkostninger til sagsøgte med kr. 27.500 beløbet udgør dækning af udgiften til advokatbistand.

Thi kendes for ret:

Ankestyrelsen frifindes.

Inden 14 dage betaler sagsøger Forbund C og Forening B sagens omkostninger til Ankestyrelsen med kr. 27.500.

H. Fog-Petersen
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Københavns Byret, den 6. februar 2019.

[...]

Publiceret til portalen d. 06-02-2019 kl. 09:51

Modtagere: Sagsøger Forbund C, Advokat (L) Jens V. Mathiasen,
Biintervenient fagforbund J, Sagsøgte Ankestyrelsen, Advokat (H)
Flemming Orth, Biintervenient forening H, Sagsøger Forening B)